

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

Anul V.

Aprilie 1912 st. n.

Nr. 4.

ABONAMENTUL:

PE UN AN 3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN 1-75
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 4- cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VIȘTIAZS
TOATE SCRIERILE LA V. BARBECAR, KÁROSI

ZIS'A ISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14:6)

Femeile la mormântul lui Iisus.

Dela G. WALLRAFF.

(LUCA 23, 54—55)

Liniștea tot mai mare să făcu pe Golgota. Întunecimea dintr'odată a soarelui, șgduirea pământului care urma morții lui Iisus amuți pre batjocuritori și cutremură pre vrăjmași. În liniște să furișară dela locul scenei groaznică. Numai sutașul roman, Ioan și o câteva femei stăteau încă la cruce și țineau în liniște priveghiul mortal.

Într'acelea veniră doi patrieii nobil din oraș, Iosif din Arimatia, care ceru corpul lui Iisus dela Pilat, și Nicodim cu o mulțime de mirezme, mirhă aromatică și lemn mirositor de aloe, toate mărunțite, ca la 100 litre.

Ei să suie sus la cruce, și cu grijă și gingașie, ca la un prictin bolnav, căruia nu voiesc a-I cauza dureri, desfac cuiele, proptesc corpul și îl iau jos.

Conductul cel mic mortal să pune în mișcare. Înainte ucenicii cei credincioși cu cel adormit, în urmă însoțitorii — femeile întristate.

În apropiere era o grădină alui Iosif cu un mormânt nou, săpat în stâncă. Încă nimene nu zăcu într'nsul. Un loc potrivit pentru principele vieții.

Acolo duseră bărbații corpul cel credincios. Mirezmele cele prețioase să împrăstie peste tot locul pe joljurile cele curate și cu ele însășie pre Domnul. Un pup mirositor, care va

ieși curând la lumină, o sămânță minunată, care se va desvolta curând într'o floare minunată în grădina lui Iosif.

Mai odată aruncă însoțitorii cei credincioși o ultimă privire în mormânt, apoi să închide și să rostogolește o peatră grea pre gura mormântului.

Seara să apropie; ea chemă pre luptătorii cei ostăniți, dară nu pre ucenicii și ucenicele Lui. Câteva din acestea femei credincioase rămân înapoi în singurătatea liniștită și privesc cu durere mută la aceea peatră, sub care zăcea cel mai scump al lor. Despre Maria Magdalena și o alta Maria ni să spune: „Ele ședean în fața mormântului.” (Mateiu 27, 61.)

Ce un exemplu iubit a credincioșiei neshimbabilă, credincioșie până în moarte!

Cât de tarî s'ar și părea stâncile, cari închiseră pre Iisus cel adormit, mai tare era credincioșia, cu care atârnav femeile cele pioase de Domnul și Învățătorul lor. Șederea la mormânt e esprimarea legăturii rămânătoare.

Aici avem noi credincioșia stătornică. În viață și în moarte, la cruce și la momânt, în vreme cu soare și în furtună: totdeauna urmau și rămaseră aceste ucenice la Domnul. Așa credincioșie e aur curat, de șapte

ori cercat în cuptorul strîmtorărilor. Sutașă multe mîrgăritări neadevărate. Ochiul nedeprius, ba, chiar și cel deprius abea poate descoperi deosebirea. Dară este o deosebire, un sămna neînșelător de cunoaștere; mîrgăritările adevărate își pastrează scripura lor, cele false o pierd curând. Ele nu pot suferi înriurirea luminii și a aerului.

Dară oare nu erau și uecnicii necredincioși? Nu tăgădui un Petru de trei ori? Oare nu lipseau mai toți la cruce și la mormânt? Și mîrgăritările adevărate își pot pierde scripura lor; dară ele au destoinicia, a o ajunge din nou. Este, că-i totuși mai bine, dacă credincioșii nici când nu să clătește, nu să departă, nu să frînge, ci stă până în sfârșit ca la femeile pioase la mormânt.

Credincioșii lor fu bogat *probat*. Odinioară le era societatea Domnului, ascultarea cuvintelor sale, privirea modelului său un ajutor puternic. Ce ar putea rupe pomul cel slab, pânăcând stă lângă el stălpul cel tare? Ce poate răsturna arca cea clătinătoare, pânăcând o încunjură fortificațiunea scutitoare a portului? Ce poate strica puiul, pânăcând îl umbrește aripile mamei? Dară las' rupă-se stălpul, care a scutit până aici pomul, arca iese pe marea deschisă, despoiați puif de mama lor — atunci să arată, că este oare putere de ajuns, a învinge toate opunerile și toate pericoalele, scurt a ținea credincioșii.

Cât de bucuos ascultau ele odinioară cuvintele Domnului! Locul lor cel mai fericit era la picioarele lui. Este, ca și când nu s'ar pute ele nici acuma despărți de acela loc, deși zace Învățătorul lor mort în mormânt. Cugetând sta grupa cea mică, și privește mormântul, ba, două din ele să pun în fața mormântului, în liniște și cugetând. (Mateiu 27, 61.) Învățătorul cel credincios, acărui gură eloquentă ferici inimile lor prin cuvinte prețioase, să păru — deși mort — încă în mormânt a predica. Și morminte sunt măturii puternice. Ele

vestesc învățăturii înfiorătoare despre trecerea și deșertăciunea a tot ce-i pămăntesc, despre plata cea îngrozitoare a păcatului.

Ce solie mai aduce momântul Domnului? El predică mai întii o *faptă liniștitoare*. Umoarea cea cugetândă află acolo învățăturii fericeite, întărirea cea fericeitoare a credinții. Cine zace acolo? *Învățătorul* meu să odichnește într'nsul. El doarme, dară cuvântul său bate viu la inima mea: Fii blând, fii umilit, poartă-ți crucea, caută împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, nu te lăsa fermecat de lucrurile acestui pămănt.

Viața mea să odichnește în acest mormânt. El, care este mort, trăiește, voiește a locui, a domni prin mila sa în mine! *Mort* sau *viu* e El pentru mine, dupăcum stau eu către El; *mort*, dacă nu primesc mila lui, *viu*, dacă las să lucreze în mine puterea ei.

Mîngăierea mea zace în acest mormânt, *mîngăierea* mea, mai înaltă, mai tare decăt voi toți care trăii. Slabi, neputincioși sunt toți cei vii, tare, neinvinsibil tare este numai acest mort. Și dacă iasă din mormintele celor născuți din praf miros de putrezală, din mormântul lui străbate miros reecetor a păcii cerești, a unei pace, care lumea nici când nu o poate da.

Rescumpărătorul meu să odichnește în acest mormânt. Ca să mă elibereze din moarte, s'a predat El morții. Și la care moarte? Morții cea mai dureroasă, mai teribile! Pot eu respăli aceasta iubire, pot-o eu cuprinde?

Da, *păcatul* meu odichnește în mormânt. El îl luă cu sine în mormânt, și *nici-odată*, *nici-odată* nu-l iertat să învieze, *nici-odată* a neliniști conștiința mea, *nici-odată* a mă condamna. Mormântul cel închis e simbolul, sămnu cel încontestabil (netăgăduit) dovada cea mai sigură, că pe vecl să fie „oprirea fărădelegii, nimicirea păcatelor, espiarea nedreptății”. (Dan. 9, 24.)

Dară mormântul Domnului pune și o

pretensiune serioasă. Iisus era în toate înaintemergătorul. Ce El a pățit, trebuie să fie pătenia celui credincios. Cum a zăcut alui corp în mormânt pentru viața mea, așa trebuie ca cu El și „eu” meu, viața mea veche în moarte, în mormânt. În El a murit și cel credincios păcatului, ca de aici înainte să-i trăiască Lui. Iacă, aceea femeie e măritată după un bărbat nelegiuit. El chinuiește, tirănește, apasă femeia sa, unde numai își află ocaziune. Ce să faci cea robită? Toate suspinurile și lacrimile sunt înzădar. Ea e lănțuită de el prin puterea căsătoriei. Acuma moare el. Moartea lui să documentează, corpul lui să pune în mormânt. Acuma-i femeia liberă, scăpată de toate datorințele. Tu cunoști pre acest tiran, de care ai fost foarte intim lănțuit, care te chinuia, năcăjea — este păcatul, omul tău cel vechiu. Auzi deci vestea, care-ți aduce mormântul Domnului: El a murit, a murit, precând s'a așezat Christos în mormânt pentru tine și mine. Tu și eu, noi suntem liberi. Aceasta căsătorie nefericită s'a desfăcut. Aceasta cugeta Pavel la Romani 6, 4: „Deci ne-am îngropat împreună cu El.” Astfel voiesc eu a ocupa aceasta poziție a credinții. Eu zic către poști, plăcere, corp cu îndrăsneală: Voi nu mai aveți putere peste mine; căci voi sunteți răstignite cu Christos, în Christos judecate spre moarte; voi nu aveți putere, n'aveți drept la mine! „Eu nu trăiesc mai mult, ci Christos trăiește în mine”, Aceasta însemnează provocarea apostolului: „Așa și voi, socotiți-vă a fi morți păcatului.” (Rom. 6, 11.)

Mai una ne învață umoarea cugetătoare la mormântul lui Iisus. Ea primește o veste fericitoare, nedejde îmbucurătoare. Este, că și eu voi zăcea odată acolo. Dară locul acela e sfințit prin Iisus. Unde El zăcea, voi zăcea și cu bucurios. Petrecerea lui luminează mormântul cel întunecos, movila mormântului ca un pat de paradă, adâncul ca o cămară a păcii. Mormântul e un castel luminat, decând

a strălucit într'insul lumina vieții. Și oare de ce nu ași petrece acolo voiós, pănăcând mă va striga glasul principelui vieții și dimineața veciniei va răsări aurită! Unde Domnul zăcea, și eu voi avea locul meu. Nu uita aceasta nici odată! La capătul căii peregrină este mormântul. Pentru aceea cântă Spitta:

„Mergi, treci peste toți munții
Și nălțimi, și iertat —
Movila mormântului
Tu nu treci peste ea.
Acolo nu vei trece,
Fie-orî cât de mică;
Acolo zaci ostenit.
Acolo te-or culca.”
Fii dară gata!

Fii credincios în viața zilnică. Exerciiază credința ta în orice poziție. Mormântul, către care noi toți ne grăbim iute și fără scăpare, aceasta noapte ultimă ne îndeamnă, a lucra, până ține ziua. În Italia există un ordin călugăresc, acărui aparținători să salută cu cuvintele posomorite: „Fraților, noi trebuie să murim.” Cu adevărat, un mod memorabil și puțin edificător! Mult mai bine ar suna cuvintele: „Fraților, noi voim a trăi, a trăi pentru Domnul!” atunci ar sta murirea totdeauna bine. Femeile nu rămaseră în observare și grijă pioasă, în priviri simțământale la mormântul Domnului. Nu, nu! Ele făcură un lucru, în tot cazul spre acela scop, a unge pre Iisus și a-l onora cu aceasta.

Credinții s'a făcut de multe-orî imputarea, că ar face neisteț în împlinirea datorințelor pământești. Timpu petrecut pe lângă cuvântul lui Dumnezeu, cu rugăciune, cu poporul lui Dumnezeu, să privește ca pierdut. Cât de întors! Oare cine va împlini mai cu credincioșie datorința sa, va face lucrul său mai cu bucurie ca acela, acărui cap e liber de cugetări pătimoase!

Nu mai într'aceasta este diferența cea mare între necredincioși și credincioși, că cel dintîi lucră pentru sine, pănăcând credinciosul lucră pentru Domnul. Lucrul lui să sfin-

tește spre serviciu Dumnezeesc. Când sparse odinioară Maria din Betania vasul cu mir, fu casa plină de mirosul mirului. Așa miroasă în afacerea, umblarea, vorbirea și eugetarea adevăratului ucenic al lui Iisus *mirul pietății*. Cunoști tu acest mir? Numi-l-voi?

Aici e mirul *curățeniei*. Mirul cel mai plăcut de rose și vioarele, ce îmbucură pre îngeri și oameni, stă dintr'o viață curată, nepătată. „Fericii sunt, cei curați cu inima, ei vor vedea pre Dumnezeu.“

Aici e mirul *blândeții și iubirii*. Un ochi strălucitor e oglinda unui suflet strălucitor. Atingerea cu Domnul cel strălucit face vesel și prietinos.

Aici e mirul *mărturisirii*. Credinciosul simțește o silință lăuntrică, a vorbi despre Iisus. El trebuie să imbie „balzanul din Galaad“ la toate inimile rănite, sdrobite. Mirosul, care iasă din flori, îl lucrează soarele, lumina. Cu cât mai multă putere și lumină să răvarsă de sus, cu atâta mai puțin n'o putem lăsa, a vorbi despre aceea, ce am pățit.

Aici e mirul *indurării*. Precum pomul cel încărcat de fructe bucuos împarte darurile sale la toți cei flămânzi, așa să deprind credincioșii în binefacere și împărțire. Mănile lor sunt deschise și asemenea mirosului mirtului e viața lor străbătută de fapte bune. Ei își aduc aminte de cuvântul: „Ce ați făcut unuia dintre cei mai mici a fraților mei, mie ați făcut.“ „Fericii sunt cei milostivi, că ei vor fi miluiți.“ Acestea sunt mirezmele și mirurile, prin care Domnul este uns, onorat, mărit și glorificat. Lasă să fie întreagata viață pătrunsă de mirosurilor.

Fii credincios în liniște adevărată. Despre femeile la mormânt să serie: „Și sâmbătă s'au repausat dupre lege.“ Când apuse soarele, să retrase grupa cea mică la Ierusalim, ca să se reculegă în serbare lină înaintea lui Dumnezeu, a se întări, îmbărbăta. Acest *Sabbat* era cel din urmă a vechiului așezământ, după el urmă *Dumineca* noului așezământ, ziua învierii glorioasă, care o serbăm acuma.

O zi binecuvântată! Cu drept o numește un om luminat alui Dumnezeu „mărgeaua zilelor, făclia timpului, lumina săptămânei, dreptul temelial a creștinilor, izvorul păcii, fântâna bucuriei, sâmul cel neperitor între Dumnezeu și oameni.“ Fiecare sunet de clopot a Duminecii, fiecare cântare de Duminecă, fiecare ton de orgoană, fiecare serbare de Duminecă e o chiamare la cuvântul lui Dumnezeu, sub voia lui Dumnezeu, la reculegere lină. „Fără de Duminecă — nu este om, cu atât mai puțin un creștin,“ zice Claus Harms.

Noi avem lipsă de *reculegere lăuntrică*. Ca pârul cel neliniștit, vesel, cum fluviul cel esundător, urblător ajunge la odihnă afară în marea cea largă, adâncă, ca apoi să-și începă din nou cursul prin nori, așa are lipsă viața noastră de un punct de odihnă, și acesta este *Dumineca* noastră.

Noi avem lipsă de o *deosebire de lumie*. Deosebire lăuntrică își are și expresiunea externă. Dacă ne aflăm cel mai mult timp între fiii lumii acesteia, atunci ne pică nespuse de bine, a locui în ziua Domnului între „poporul nostru.“

Noi avem lipsă de perioade când *putem primi deosebit grația lui Dumnezeu*. La aceea e aici Dumineca, o zi adevărată cu soare. O zi de soare! Șasă zile lucrezi tu în umbra lumii, de o zi are lipsă corpul și sufletul, în care într'un mod deosebit poate gusta raza soarelui cerese, ca să fim liniștiți.

Așa îndeamnă exemplul femeilor pioase la mormântul lui Iisus la *credincioșie în urmăre, la credincioșie în învățarea adevărilor dumnezeiești, la credincioșie în viața creștinătății practice, la credincioșie în păzirea zilelor de odihnă a poporului lui Dumnezeu*. Unde aceasta credincioșie să exerciază, să păzește, să înmulțește, acolo nu e alta decât o adunare a smirnei prețioasă și balzam pentru Mântuitorul.

Când merșeră femeile în întâia zi a paștilor în revărsarea zilei la mor-

mânt cu mirezmele, ca să dovedească Domnului lor iubit ultimul serviciu de iubire, aflară mormântul gol, și un înger le vesti învierea cea glorioasă aceluia crucificat. Când va merge odată creștinul cel credincios după o viață a credințioșiei spre mormântul său, când va lumina, lumina dimineții vecinică întunerecul ultimei sale oară, când va lăsa în urma sa toate cele pământești și pieritoare, atunci va lua cu sine ca grație luată de Dumnezeu credințioșia și va primi dela acela, care nu lasă nici un păhar de apă neresplătit, cu plata grației nemăsurată în glorie.

Din Wgo.

Frigul iernei.

„Și sta servii și cei cari făcuseră foc, că era frig, și se încălzeau; și Petru sta cu dînsii încălzindu-se“.

(Ev. Ioan 18, 18.)

Acoperemânt alb, mortul a acoperit pământul. Natura întregă e liniștită, mută. Frigul, numai sunetul sălbatic și uierător îl face mai îngrozitor. Încă și stradele sunt atât de amorțite. Cine-i silit a se mișca din casă, să grăbește iute lângă cuptorul cel cald. Fericit, pre care îl încunjură familia iubitoare în casa încălzită. Fericit, acărui inimă e plină de căldură, bucurie, iubire. Nefericit, care umblă pe afară singur, ca orfan printre viscoalele fără de cale. Nefericit, pre care nu-l așteaptă locuința caldă, flămânzind, degerând, umblă ca păsările cele mici, acești cerșitori mititei — bătând la ferestrele, ușile locuințelor încuiate, — așteptând darurile izvorite din iubirea oamenilor milostivi. Câteodată pică câte o păserică cu membrele degerate și zace pe marginea drumului, ca o pără mută și totuși vorbește contra recelii neîndurată a oamenilor. Dară curând acopere pre mortul cel mic acoperemântul cel alb a iernii — zăpada. E frig pe tot locul, frig amorțitor. . .

I.

Frig era odată de mult, foarte de mult în Ierusalim și în curtea cășii arhierelui Caiafa. Și pentru că era frig, au făcut servii foc și și-au încălzit membrele lor amorțite. Acolo tremura lângă foc și Petru și deși răspânda focul o căldură binefăcătoare, el nu simțea aceasta căldură, pentru că la el nu numai corpul, ci și sufletul era biruit de frigul cel amorțitor, neîndurat. Precând tremura acolo — treceau înaintea sufletului său întâmplările trecutului, în acărui centru era Învățătorul, pre care cu puține zile mai înainte, l-a petrecut omagiul unei națiuni cu pompă regească în capitală, — și pre care acuma îl cercetează acolo, ca resculător, arhierii. În sufletul său au înviat întâmplările cele mărețe din cei trei ani trecuți. Propășirea Învățătorului, învățătura lui cu demnitate și înțelepciune mare; chiămarea sa ca ucenic; pescuirea cea minunată și binecuvântată, când începu a se rupe mreaja, vindecarea celor orbi, ologi, necurați, învierea morților, vestea, numele; mărirea cea în toate părțile sunătoare a Învățătorului; cinstea, iubirea cea supusă a poporului, apoi calea cea de biruință în orașul cel sfânt. . . Doară aceea credea el, că Învățătorul va fi rege în Israil. Vor pune o coroană strălucită pe capul său uns și va ocupa cu mărirea tronul lui David. Va alunga din țară pre subjugătorul strein și va domni cu putere și demnitate preste poporul său. Doară și aceea credea, ca și pre ucenicii îi așteaptă onoare, putere și demnitate. Ei vor fi măi marii regatului celui nou, în acărui înainte se va pleca neamul cel ales cu supunere.

Și încă! În locul acestora acuma batjocură, dispreț, înjosire. Învățătorul e bătut cu toiege, batjocurit, scuipat. Și El rabdă aceasta. . .

Cugetând el așa în sine, cuprinse un frig grozav inima, sufletul său, frigul cel degerător a desperării. Din

cufundarea lui îl trezește o întrebare: „Nu cumva și tu ești din ucenicii lui?” Iar el a tăgăduit și zise: „Nu sunt”. Dară unul din servii arhierului, ruda celui ce i-a tăiat Petru urechea, a zis: „Au, nu te-am văzut eu în grădină cu dinsul?” Atunci Petru iarăși a tăgăduit și îndată a cântat cocoșul. (Ioan 18, 25—27.)

II.

Și acum a frig în natura cea mare. Știința naturii aceea învață, că în natură lumina, căldura, viața e centrul soarele. Precând pământul nostru pe calea sa în jurul soarelui, să întoarcă pe osia sa spre soare, să încălzește scoarța lui, să începe vegetațiunea pe pământ, toate câte trăiesc să scoală spre viață. Din Pământ cresc ierburii înverzitoare, flori mirositoare. Pomiile să îmbrace cu flori și frunze, între care s'au întors paserile cântătoare făcându-și cuiburile moi, calde pentru puii lor. Hotarele sunt în tot locul ocupate de lucrători, viață, vioiciune schimbă liniștea iernei. Cântarea paserilor sună din înălțime și pe livezi, — ca un cor spiritual nevezibil, Imnul cel mărind pre Dumnezeu. Pe cerul cel albastru strălucește, luminează soarele binecuvântat, răspândind căldură datătoare de viață pe tot pământul. Dară, dacă pământul în cursul său să întoarcă dela centrul luminii, dela soare, — întorcându-se cu mereul o parte, atunci moare și să nimicește cu mereul toată viața de pe el, până-când în sfârșit zace natura întregă moartă și pe mormântul ei să așterne acoperământul cel rece de iarnă: zăpada. . .

Și lumea spirituală, viața sufletească are așa un soare luminător, încălzitor, înviitor. Dacă dela acest soare sufletească să întoarcă sufletul omului, îl încunjură frigul degerător, amorfitor, a neștiinței, a credinței deșartă, a idololatriei, a necredinței, a ne iubirii și a mulțimii păcatelor. Oh, cât de rece-î în inima, sufletul așa unui om! Precum în natură îngheață

apele, așa și aici să oprese izvoarele rugăciunii; sufletele nu miroasă a fapte bune, — că și iarna ușele caselor, — e închisă inima lor înaintea cuvântului lui Dumnezeu. Aici nu-î credință, nu-î nedejde, nu-î iubire; numai iarnă, — iarnă grozavă, aspră, rece. Sufletul să cufundă în păcate și grăbește fără scăpare către pierzare.

Dară, precum sufletul să apropie prin credință adevărată din păcat spre soarele sufletească, să desface gerul cel grozav a iernii sufletești, după curățirea de păcate înverzesc pășuni, livezi înfloritoare să fac pe locurile pustii acoperite de zăpadă. După nașterea din nou a sufletului strălucește soarele cel binecuvântat asupra sufletului și în inimă înflorește flori mirositoare, acărora nume e: iubire, bucurie, pace, răbdare, bunătate, milă credință, umilință, cumpătate. (Galateni 5, 22.)

Sufletul care s'a întors de tot către soarele sufletească, acolo să umple inima cu mulțămintă, cu iubire și din acest izvor curge apă cristalină, curată și uda câmpiile cele mărețe sufletești. Prin buze sună cântările cele mărețe sufletești și răpesc sufletele pe aripile zelului către patria cea fericită vecinică. . .

III.

Iubite suflete! Cumoști tu acest soare înviitor? Christos este acesta, Fiul cel unul-născut a Dumnezeului celui viu! Iisus este, care numai singur te poate mântui de păcat, pentru aceea s'a numit de Părintele Mântuitor. Călătorul pământului, încătrău ți-ai îndreptat calea vieții tale? Prin credința în Fiul lui Dumnezeu trăiești viața ta pământească? Căldura înviitoare a soarelui strălucitor, Christos te încunjură? La căldura acestui soare scump cresc și înflorește în inima ta crinii cei albi a credinței în Christos, viorelele mirositoare a nedejdii vieții vecinice, rosele cele înfloritoare a iubirii sfântă către aproape?

Frig era odată de mult la casa lui

Caiasa archiereul în sufletul lui Petru. Frig este și acum în inimile multor milioane de oameni. Uneori e gerul atât de grozav! Am cunoscut o femece bătrână, care era în fic-care dimineată în biserică, care cu aceea a îndatinat a se lăuda, fali, că și pânăcând ferbe, e deschisă cartea ei de rugăciune și să roagă neincetat. În vecinătatea ei zăcea odată o femece singuratică pe patul nașterii, acărei bărbat era dus în steinătate. Biata nevastă nu să putea odihni în pat. Trei copii miei plângeau după mâncare. Biata mamă s'a sculat, a provăzut copiii, dară s'a precăncordat, a singerat. Numai la îngropăciunea ei am știut toate acestea, când era deja tirziu. Dară aceea femece bătrână, care să ruga mult, a știut toate acestea la vreme. Inse ea merse la biserică, pentrucă sufletul ei era rece și nu voia să știe, că care-i adevăratul serviciu Dumnezeesc. (Ev. Mateiu 7, 21.)

Suflete păcătos, doară și tu ești așa rece? Doară că tăcești în țara morții, a necredinții sau a fătăriei, unde toate le-a acoperit tăcerea și asprimea iernei? Unde vânturi sălbatic și uerătoare, degerătoare, amorțitoare ale necredinții, neubirii au oprit izvoarele rugăciunii și au cuprins inima ta cu panțera de ghiață? Ești rece? În inima ta răcită nu este căldură? Ești rece? Nu iubești pre acela, care și-a dat viața pentru tine? Ești rece? Te-ai întors dela soarele tău inviotor, dela Domnul Iisus? Nu ai credință adevărată în Fiul lui Dumnezeu? Nu ai nedejde neclătită despre viața vecinică? Nu ai iubire de Christos, care ar da celui flămând de mâncat; pre cel setos l-ar adăpa; pre cel strein l-ar primi; pre cel gol l-ar îmbrăca; pre cel bolnav l-ar grijii; pre cel închis l-ar cerceta? (Ev. Mateiu 25. 41--46.) Ești rece?

Iubite suflete! Înceă nu-i târziu! Astăzi încă trăiești, astăzi te pocăiește. Deschide inima ta înaintea soarelui sufletesc, las' să-ți topească panțera cel de ghiață de pe suflet, necredința. Întoarce-te din păcate;

umblă în curățenie și în viață sfântă, fără de care nimene nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu. Pleacă-te pe genunchi și te roagă de Domnul cu zel fierbinte: „Doamne dacă voiești, tu mă poți curăți.“ Predă inima ta Mântuitorului sufletului tău. Cetește zilnic în sfânta Scriptură și fii zelos în rugăciune. Astfel vei ieși din receala păcatului — la căldura soarelui curățenei sufletesti, din valea plângerii pe înălțimea stâncii tare a credinții, din moarte, — la viață vecinică. Amin.

Din B. H.

Despre organizarea adunărilor.

„Deci, fraților, bucurați-vă; regulați-vă; mângăieți-vă, fiți cu un eger; fiți în pace; și Dumnezeul iubirei și al păcii va fi cu voi.“ II. Corint. 13, 11.

În numărul din Ianuare al „Adevărului“ este amintit în articolul „Arizare“ despre adunare de sine stătătoare; care stare de sine mulți dintre frații nostri români nu o înțeleg; inse a ști aceasta e foarte bine, ba și este de lipsă creștinilor, cari voiesc a sta pe temeiul apostolic.

În biblie cetim, că apostolii, și mai ales marele apostol Pavel, după activitatea lui cea mare, când s'au înmulțit adunările, s'a silit la aceea, ba încă și pre conlucrătorii săi i-a încrezut cu aceea, ca să organizeze adunările.

Dacă dorim creșterea adunărilor în viața spirituală și ne silim a mișca înainte lățirea lor, atunci trebuie să ne silim și la aceea, ca să avem adunări organizate.

Cum trebuie adunările organizate? Între împrejurări regulate, dacă arc careva adunare un bătrîn, un diacon, tot așa și o căsă regulată cu atâta provisiune materială, ca să poată baremi pre un bătrîn, ca premergător susținea cu salar anual, ca acela liber de grijurile materiale, să poată jertfi

toată puterea și vremea sa adunării și Domnului; aceea adunare poate fi de sine stătătoare, și e și de lipsă, ca să fie aceea. Inse e de dorit, ca o altă adunare mai bătrină să judece aceea, că oare în stare este aceea adunare de a trăi, și ca acela bătrîn, sub acărui conducere voiește a se organiza, are oare darurile de trebuință, care sunt unui premergător neapărat de lipsă și care sunt scrise în I. epist. a ap. Pavel către Timoteiu 3, 1—7; și pe lângă acestea să știe ceti și seria bine, ca să poată conduce însemnări despre membrii și să facă corespodința de lipsă. O astfel de organizare dovedește despre o stare sănătoasă spirituală.

Dară dacă unile adunări singulare nu sunt în stare a se organiza astfel, atunci formeze mai multe adunări la olaltă, în care sa află bătrâni, diaconi, o astfel de adunare de sine stătătoare sub conducerea unui premergător respunzător. Dacă-i numai cu puțină în așa o adunare de sine stătătoare, n'ar fi iertat nici într'un cas să fie mai multe de 10—12 adunări mai mici.

Și aceasta numai de silă și cu aceea învoială, că cât ce va fi cu puțință, să se formeze mai multe adunări de sine stătătoare, îndată o vor face.

Unde nu este silință la aceea, ca să fie cât mai multe adunări de sine stătătoare, cu propriul lor premergător corespunzător și independent, acolo nu este o stare sănătoasă sufletească. Unde să țin 20, 30, 40, ba și mai multe adunări de un cerc, aceea-îo stare foarte bolnavă, și nu-î biblica: Că acolo, dacă și pe din afară să lătesc, să înmulțesc, dară în privința vieții lăuntrică, sufletească nu să edifice. Că acela premergător, pre care îl apasă răspunderea, care-î ca un grădinar în grădina lui Dumnezeu, care este adunarea, trebuie să cunoască pre fiecare membru, care este în adunarea lui încrezută. Adeseori trebuie a se întâlni, a conversa cu ei; dară și în cazul cel mai rău, a se arăta în fiecare lună odată în tot locul. Și după îndrumarea apostolului, și după lipse

ce se ivesc trebuie, ca în înțelesul bibliciei să învețe, să îmbărbăteze, să îndemne, să însuflețască; pre cel întristați să-î mângăie, pre cel fără rânduială să-î mustre, să pedepsească, ca astfel adunarea, care e grădina de flori și poame a bunului Dumnezeu, să fie curat ținută de buruienți.

Numai astfel de lucru aduce rezultatul dorit, ca membri să primească în viața spirituală grijirea lipsită, și ca să fie pregătiți spre tot lucrul bun.

La așa o stare, unde sunt 20, 30, 40, de adunări într'una legate, și dacă sunt cercetate de mai mulți lucrători, sunt membri în așa edificare împărțășii, ca și când ar alăpta o femeie 3, 4, sau 5 prunci; putem gândi, că accia prunci în ce stare ticăloasă și mârșavă ar fi; o stare de deplâns a te uita la ei!

Pentru aceea să ne silim, iubiți frați, la desevârșire! Să aducem din partea noastră toate jertfele, ca să ajungem la temelul biblic! Să rugăm pre bunul Dumnezeu în numele Domnului Iisus și pentru meritele lui, ca să ne deo cât mai mulți bărbați pătrunși de Duchul său Dumnezeesc, sub acărui conducere să se poată cât de multe adunări organiza: cari să nu privească la interese, ci cu toată silința să zidească împărăția lui Dumnezeu, ca când va vedea lumea membrii adunărilor noastre, să mărească într'adevăr pre cercul nostru Părinte, și ca să se convingă într'adevăr, că Dumnezeu locuiește între noi!

Adunarea e, dupăcum am spus-o, grădina lui Dumnezeu. Fiecare grădină e așa, cum e și grădinarul ei. Ca în adunările noastre să fie grădinarii potriviți, silitori, trebuie să ținem înaintea ochilor următoarele versuri biblice: I Timot. 5, 17—18; Galat. 6, 6; I Corint. 9, 7—14; I Tessal. 5, 12—13; Ebrei 13, 17, cari ne obligă, că să-î iubim pre ei; care iubire să nu fie numai în față și din limbă, ci aceea trebuie și cu fapta dovedită, ca să le dăm cele de trebuință, ca acelea grijuri să nu-î apese pre ei, ci să se îngrijască numai de cele spirituale și

Într'acelea să se silească a lucra cu talentul lor încrezut.

Și cei ce sunt atât de săraci, că nu au nici locuințe proprii, dupăcum erau cei mai mulți servi ai lui Dumnezeu, să le dăm de simțit iubirea noastră și prin aceea, ca să le dăm și așa locuință potrivită, dupăcum ei ca servii lui Dumnezeu au trebuință, cum o făcu femeea Șunamită lui Elisei profetul; care i-a pregătit o cameră cu toate cele de lipsă, cum o și zise, pentru că e servul lui Dumnezeu. Fiii și fiicele lui Dumnezeu cei adevărați au iubit totdeauna pre servii cei sinceri ai lui Dumnezeu, și s'au silit în toate ale arăta bunăvoința, precând le dădeau cele de trebuință. Pentru că aceea au învățat din pățanie, că și bunul Dumnezeu îl va îmbucura în asemenea mod. (II. Corint. 8, 13—14.)

Între frații maghiari, unde mai în tot locul sunt adunările organizate, și au casă proprie de adunare și loc de casă, și premergătorul nu are casă proprie, nu locuiește nici unul în casă închiriată; ci la fiecare i-a zidit adunarea locuință comodă, potrivită. Este, că nici aceea nu o poate face adunarea, ca să dea la fiecare ajutor în lucru locuință, dară premergătorul nu rămâne fără de locuință. Toate aceste sunt fruptele iubirii.

Nu e de ajuns, a ne organiza numai pe din afară, că aceea nu mult folosește în sineși, ci trebuie ca iubirea sfântă, dumnezească să ne conlege în toate către cele cerești, care ne vor face aflători între toate împrejurările, ca cum să plăcem bunului Dumnezeu, făcând tetdeauna aceea, ce este după voia lui, spre lățirea împărăției lui și spre susținerea ei.

... s. . . . *

Din Făurie.

Ce încolțire, otăvire, bobocire, înflorire măreață în natură! Acărui ochiu s'a deschis odată pentru aceste lucruri, acela nu să poate sătura de privirea minunilor lui Dumnezeu. Toate aceste să par atât de sine în-

țelese, una să desvoaltă totdeauna din ceealaltă, și totuși nu este în adevăr nimic de sine înțeles. Dacă nu ar sta Dumnezeu de înapoi și ar da viață, atunci crengile cele goale ar sta în dricul verei și ne-ar privi și striga din nou repetând: Mort, mort, mort!

Lumea nu observează nimic din suflarea lui Dumnezeu. Din copilărie a fost tot așa, că cu razele cele mai calde de soare, veni viață nouă în natură. Așa să ține ca de sine înțeles și să zice, că există o „lege a naturii“ — și la aceasta își iau totdeauna sborul, când nu știu mai departe. Dacă un om cugetător prin oare-cari împrejurări — să spunem că după treizeci de ani — ar privi o primăvară pentru întâiași- dată în viața sa, noi cugetăm că el ar fi biruit de impresiunile, care l-ar cuprinde la aceasta. El nu ar putea alt-cum, decât că s'ar închina aceluși Dumnezeu, care poate așa ceva face. El nu vede aproape Dumnezeu în persoană, dară îl vede în lucrările sale.

Așa este și cu puterile paștilor! Domnul a înviat cu adevărat! El trăiește! Și dacă nu l-am văzut noi nici-odată, totuși o știm, că El trăiește, că noi simțim în noi puterile lui. De natură morți ca frunzele cele uscate, observăm, cum ne apăsau toate în jos. Acuma că a intrat Iisus la noi, simțim puteri nouă, dumnezești, care mână în sus cu putere. E adevăr, că noi încă în diferite chipuri păcătuim și rămânem înapoia idealurilor noastre; dară și aceea e adevăr, că aceasta păcătuire și rămânere ne întristă tare! Silința în sus e aici! Dorința, a plăcea lui Dumnezeu; căutarea, a fi, cum era Iisus; lupta după o viață dumnezească — ele toate dovedesc, că a venit o putere asupra noastră, care noi până aici nu am simțit-o. Este puterea învierii lui Iisus. Noi ne-am sculat cu El, ca să trăim de aici înainte o viață cu El.

Oh, de ar mijlocii aceasta serbare de paști tuturor adunărilor și mem-

brilor o bogată măsură din puterea învierii! Nouă nu ni iertat a îmbătrini! Nouă nu ni iertat a ne uita cu indiferință propășirea împărăției lui Dumnezeu, ci să fim plantați ca niște pomi lângă curgerile apelor; noi să aducem fructe, și dacă îmbătrânim; noi să întinărăm ca vulturii, ca să fugim și să nu ne obosim, să umblăm și să nu ne ostenim, ca să dovedim din nou:

Cu adevărat a înviat Domnul!

* * *

Un tânăr stătu înaintea adunării, ca să depună mărturisirea credinței sale. Între altele fu el întrebat: „Cumosecuta-te-ai dumneata ca păcătos?”

„Oh da, eu sunt un păcătos mare! Eu sunt atât de rău, că n'ar trebui să se măf uite cineva la mine!”

Când văzu el, că unele surori erau mișcate de aceasta mărturisire, continuă el a se învinui pre sine. Inse cine vedea măf adânc, fu fricos și tot măf fricos acordat. Mărturisirea merse prea neted. Tinărul făcu numai, ca și când ar fi făcut ceva mare. Așa să poate vorbi despre păcate, numai când nu am simțit boldul lor cel înpunzător. Fiecare păcat lăsa în urma sa cicatrice (locurile rănilor), și fiecare cicatrice e gingașe contra atinderii celei măf mică; ea poate după treizeci, patruzeci de ani arde. La căți le yin în minte în nopțile fără de somn lucruri, cărf datează mulți ani înapoi, pentru care ne-am rugat de multe-orf deja și totuși ne dor din nou! (Ps. 25, 7.) Câtam da, dacă le-am putea face nevăzute — cu toate că sunt iertate!

Fiecare păcat e totuși ceva, pentru care trebuie să ne rușinam adânc. Pentru aceea am voi a ne ascunde de tot, pentru ca am pătat conștiința noastră și am supărat pre Dumnezeu nostru! Puteam-am vorbi despre astfel de lucruri cu ușuritate?

Cu durere frica noastră s'a împlinit. Dela aceea adunare închisa au trecut vr'o douăzeci de ani în țară, și oare ce fu cu „păcătosul cel mare”? El să făcu în fapt un păcătos mare! Dară fiind el slab în cunoștința păcatelor sale ca și și în cunoștința mântuirii sale, așa învinsă păcatele totdeauna voința lui cea buna și îl traseră tot măf adânc și măf adânc. Ahea credeam ochilor nostri, când îl văzurăm odată într'o adunare de evanghelizare între aceia, cari erau provocați, a ră-mânea înapoi, ca să li-se ajute la deplina mântuire. Oare nu a apucat el în general mântuirea? Ah, păcatul răpi iarăși toata dela el, așa că pierdu toata temelie de sub picioare. El a și scris semnele sale secrete, prepușe în fuța lui, că ne am speriat, a-l revedea în așa stare decăzută.

Măf târziu auzirăm iarăși despre el. El

făcu o cădere morală și ajunse și înaintea lumii un păcătos mare. El și era intristat pentru aceea; dară intristarea, lui își avea măf mult lutru aceea cauza, că trebuia să fie legat de aceea femeie, decât pentru aceea, că făcu o cădere grea.

Să ne ferim de a vorbi cu ușurință despre păcat! E în general semnul timpului nostru, că are o cunoștință foarte slaba de păcate. Dară ce nu rădăcinează adânc, nici nu poate înalt crește, și pentru aceea avem tocmă în timpul nostru a ne plânge despre o viață atât de mijlocie și măf slaba în credința. Oare nu păcatul nostru a pironit pe cruce pre Iisus Christos, Domnul mariri? Oare n'a ars păcatul rani adânci în conștiința noastră? Este ceva măf vrednic de urit ca păcatul? Oh, să-l urim cu tot zelul, care numai îl avem!

Din Wye

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminică în 7 Aprilie.

14. Arătarea celor înviați.

I. Corinteni 15, 1—11.

Cuvânt de aur: „Pre acest Iisus l-a înviat Dumnezeu, căruia noi toți suntem înarțori.” Faptele 2, 33.

Leețiunea de astăzi să grăbește înaintea mersului lucrărilor în viața lui Iisus după planul leețiunilor noastre. Causa la aceasta e serbătoarea paștilor. Cântarea și scripura și predica ne strigă astăzi: Christos a înviat! Atunci nu ne putem cu alte lucruri ocupa. Inima ni prea plină de aceasta veste glorioasă, și cu alegerea unei leețiune de paști e numai simțirilor lăuntrice socotit; dară cuvântul potrivit la timpul său totdeauna lucrează puternic. Va înfăți credința noastră și va trezi credința la copiii nostri.

Aici ni arătat: 1. Cum primi și vesti Pavel Evangelia. (v. 1—4.) 2. Învierea lui Christos, o parte generală a Evangeliei. (v. 5—8.) 3. Apostolul Pavel un fruct prețios și marțor fructifer a Evangeliei (v. 9—11.)

Întrebări: 1. Care serbătoare serbăm noi astăzi? 2. Ce ne aminteste aceasta? 3. Cine a vestit învierea lui Christos? 4. Prin ce este ea garantată? 5. Care binecuvântare avem noi din învierea lui Christos? 6. Care loc cuprinde învierea lui Christos în Evangelie? 7. Care bărbat mare fu dobândit prin învie-

rea lui Christos pentru Evangolie? 8. Ce ne înbie Evangolia? 9. Ce nu-i iertat să lipsoască la predicarea Evangoliei? 10. Ce te-a învățat pre tine aceasta lecțiune Îndeosebi?

Duminecă în 14 Aprilie.

15. Cum ar trebui Sămbăta ținută.

Marc 2, 23—3, 6.

Cuvânt de aur: „Sămbăta pentru om s'a făcut, iar nu omul pentru sămbăta.” Marc 2, 27.

După ce am privit în Dumineca trecută lecțiunea de paști, putem din nou urmări viața lui Iisus, cum am început-o în inițul pătrar de an. Noi ajunserăm până la lecțiunea: „Cum sărbătorim și postim în adevăr” (Marcu 2, 13—22) și astăzi o avem de lucru cu Sămbăta. Dupăcum am și văzut-o deja, era Domnul Iisus în multe privințe în de tot altă părere și înțeles ca fariseii și cărturarii. Acesta era mai ales cazul despre adevărata sărbătorire a Sabbatului. Cărturarii și fariseii ajunseră într-ata a înțelege și a explica legea ca niște paragrafe a unei ordine polițienească, care să explică după literă, și dacă's e destul de violenți, le explică și așa, că fără de cugetarea conștiinței le face cât să poate contra cu aceea, ce ar fi dorit autorul. Cum o fac și astăzi mulți cu Sămbăta; că aceea li-s'a făcut ca un idol, în care ei zic că este mântuire, și că afară de Sămbăta nu este mântuire. Ei au uitat de Iisus Christos, care este temelul mântuirii noastre și Domn și al Sămbetei. Domnul Iisus altecum explică legea, El o explică după Duchul acela, care era în El și care a făcut legea și pentru aceea era și activ în lege. Și deoarece fariseii și cărturarii nu aveau acest Duch în sine, că ei puneau sarcini grele pe grumazul poporului, fără ca ei să le atingă cu degetul, să născu între înțeleșul lor și a Domnului o mare contradicere. Dară în Christos este plinitatea. Legea era numai învățătorul, care arăta spre Christos, ea era numai umbra, dară în Christos veni îndeplinirea, realitatea, adevă-

rul. Noi nu mai avem nici un lucru cu umbra nopții, noi avem lumină de soare, pre Iisus Christos, care este Domnul tuturor, și a Sabbatului sufletelor noastre, care este odiechna în El. Nu legea ne chiamă la răpaus, ci Iisus zice: „Veniți la mine voi toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi da răpaus la sufletele voastre.” Legea poruncește: „Fă aceasta” și „Blăstemat este, cel ce nu rămâne” iar Iisus zice cu blândeță: „Au nu voiți să veniți la mine, ca să aveți viață?” Să venim la El! El e capătul legii!

Aici vedem noi: 1. Sămbăta este făcută pentru om. (Cap. 2, 23—22.) 2. Face-om bine sau rău Sămbăta? (Cap. 3, 1—6.)

Întrebări: 1. Unde merse Iisus într-o dimineață de Sămbătă? 2. Prin ce fel de tarino ducea aceasta cale? 3. Ce făcură învățăceii la aceasta? 4. Ce le dădu cauză la aceasta? 5. Cum erau fariseii față de aceasta faptă a lor? 6. Prin ce i-a îndreptat Iisus? 7. Ce spuse El în privința Sămbotei? 8. Pre cine-l află Iisus într-o sinagogă? 9. Ce aștepta acest om dela El? 10. Care plan avuseră fariseii? 11. Ce i-a întrebă Iisus? 12. Care răspuns căpătă El? 13. Cum simți Domnul despre aceasta? 14. Ce făcu deci El? 15. Ce planuiau acum fariseii?

Duminecă în 21 Aprilie.

16. Alegerea celor doisprezece.

Marc 3, 7—19.

Cuvânt de aur: „Nu voi m'ați ales pre mine, ci eu v'am ales pre voi, și v'am rinduit, ca să mergeți, și să aduceți fruct.” Ioan 15, 16.

Lecțiunea din urmă ne-a spus, că fariseii ținură sfat, după vindecarea celui cu mâna uscată, ca să omoară pre Iisus. În ochii lor s'a făcut El un călcător de Sabbat vrednic de blăstem, care propriuzis trebuia să fie ucis cu pietrii. Ce o orbie-l ajunse pre bieții oamenii! Ei să țincau atât de pioși, că credeau, că s'ar putea pune la judecată preste toți, și totuși erau atât de învârtoșați la inimă, că nu puteau da răspuns onest la întrebarea lui Iisus și fapta lui îndușată, compatimosă și condamnă. Și acestea sunt scrise nouă spre învățatură și dojeană. Inse oara lui Iisus

nu sosise încă, pentru aceea să ascunse El de vrăjmășia persecutătorilor. El merse cu învățăceii săi la mare, adevă la lacul Genezaret. Când și alise pre cei doisprezece, care să-I fie următorii în toate lucrările și luptele lui.

Aici vedem: 1. Iisus vindecă mulți bolnavi. (v. 7—12.) 2. Iisus alege pre cei doisprezece apostoli. (v. 13—19.)

Întrebări: 1. Unde merse Iisus din sinagoga după lecțiunea noastră din urmă? 2. Cine i-a urmat lui acolo? 3. Ce voiau toți acești oameni la Iisus? 4. Cum să retrase Iisus de îmbulzoala lor? 5. Cum arată El compătimirea și iubirea sa? 6. Ce mărturiseau demonii despre El? 7. Cați bărbați și-a ales El Îndeoșebii? 8. Ce cerea El dela ei? 9. Care problemă să ducă ei în deplinire? 10. După care model alesă Iisus pro acești doisprezece bărbați? 11. Ce ne învăță pre noi aceasta lecțiune Îndeoșebii lămurit?

Duminecă în 28 Aprilie.

17. Fericire adevărată.

Matei 5, 1—12.

Cuvânt de aur: „Fericit sunt cei curați cu inima, că aceia vor vedea pre Dumnezeu.” Matei 5, 8.

Lecțiunea noastră de astăzi e o parte din „predica de pe munte.” Iisus descoperi învățăceilor săi în aceasta predică scopul cel înalt al venirii și activității sale. El arată poporului realitatea împărăției. Predica de pe munte e epistola cea mare de libertate a împărăției lui Dumnezeu. Ea pune înaintea ochilor fie-cărui credincios principiile, prin care trebuie condusă viața cea nouă a credinții. Toți oamenii sunt mișcați de întrebarea, cum ar putea fi fericiți. Iisus nu numai că-I numește pre mulți fericiți (norocoși), ei fericiți în adevăr, și dacă nu o crede acuma lumea și nu să înduplică la aceasta, fiul lui Dumnezeu pățesc adevărul cuvintelor lui Iisus deja aici și o vor păți-o în veșii veșilor.

Aici vedem noi: 1. Cum putem fi fericiți. (v. 1—9.) 2. Cum trebuie să păstrăm fericirea noastră. (v. 10—12.)

Întrebări: 1. Cum numim predica, în care stă lecțiunea noastră? 2. Pentru ce se numește ea așa? 3. La cine o ținu Iisus? 4.

Pre cari oameni îi numește Iisus aici fericiți? 5. Prin cine vor fi ei aceia? 6. În ce stă aceasta fericire? 7. Unde-și ajunge această fericire desevărsirea ei? 8. Dară cum o pățesc acești oameni încă aici? 9. Pentru ce sunt ei persecutați? 10. Cu ce să se mângâie ei? 11. Ce ai învățat tu din aceasta lecțiune?

Pentru Dumineca în 5 Mai.

18. Sărăcie și bogăție.

Luca 6, 10—26; 16, 19—31.

DIFERITE.

Sminte.

Cine să laudă, că ar fi desevărsit, acela-I un nebun desevărsit. Eu am căutat câtva în jurul meu în lume, dară n'am găsit nici-odată vr'un cal desevărsit sau vr'un om desevărsit, și nici nu voi vedea, încât nu vor pica două Dumineci într'o zi. Dintr'un sac de cărbuni nu poate ieși făină albă, nici desevărsire din firea omenească; cine o caută aici, ar putea tot așa căuta zahăr în mare. Un proverb vechiu sună: „Fără viață, fără sminte,” despre cei morți n'ar trebui să vorbim alta decât bine, ce se atinge înse de cei vii, aceia sunt mai mult sau mai puțin mânjiți cu penelul cel negru, și aceasta să poate deja cu jumătate ochi vedea. Fie-care rosă își are spinii ei și fie-care zi își are noaptea ei. Chiar și soarele are petele sale, și cerul să întuneacă de noori. Nimene nu-I atât de înțelept, că nu ar fi destul de prost, așa face o șatră în țirgul deșertăciunii. Unde nu am putut vedea căciula de nebun pe cap, barem am auzit zurgălauale ei sunând. Dupăcum nu este soare fără a fi undeva umbră, așa-I tot omenesc cu puțină sau mai multă răutate amestecată; încă și comisiunea sărăcească face ici-colea câte o smintă, și nici clopotarul satului nu-I întreg din pănură cerească. Vinul cel mai bun încă își are drojdiile sale. Smintele nu stau totdeauna scrise pe frunțile oamenilor, și aceasta-I tare bine, că de altcum ar trebui să aibe pălăriile lor marginți foarte late; dară

atât de sigur, cum asamănă un ou pe celalalt, așa zac oare-carî sminte în fie-care inimă omenească. Nimene nu poate spune, când se vor ivi păcatele unui om, că tocmal când nici nu așteptăm, sar iepurii din groupă. Un cal, care-î slab de picioare, poate doară fugi vr'un pătrar sau și o jumătate de milă fără a șchiopăta, dară totuși zace șchioparea în el, și călărețul face bine, a se păzi. Măța cea peștriță doară nu linge acuma laptele, dară lasă odată ușa cămării de lapte deschisă, și vom vedea, că oare nu va fi și ea tot așa hoată ca mățele cele mici. În petricică este foc, ori și cât de rece să simțește: așteaptă până capătă o lovitură dela oțelul, și o veî vedea. Aceasta nu-î mai ascuns de nimene mai mult, totuși nu eugetă nimene la aceea, a-și păzi pravul de aceea, ca să nu ajungă în atingere cu focul.

Dacă am eugeta totdeauna la aceea, că ne mișcăm între oameni nedesevârșiți în lume, atunci nu am a-
Biblioteca Centrală Universitară Cluj
 junge în așa ferbințeli friguroase, când descoperim smintele deaproape-lui nostru; *ce-î putred să rupe*, și prin oalele crepate, să scurge apa. Fericit e acela, care nu așteaptă nimica dela biata carne și singe, că acela nu se va amăgi nici-odată. Oamenii cei mai buni sunt în cazul cel mai bun numai oameni, și și ceara cea mai bună să topește.

„Calul bun nici-când nu șchiopătează:

Femeea bună nici-când nu face ceartă.”

Da, dară astfel de caî și astfel de femei să pot afla numai în țara visului, unde crece gălușchele pe pomi. În aceasta lume rea are și lemnul cel mai drept pentru lucru nodurile sale, și și țarina cea mai curată de grîu porțiunea sa de neghină. Cocierul cel mai precaut îmbrudă câte-odată carul, bucătăreasa cea mai îndemnică varsă puțină zamă, și și un plugar foarte brav, cum o știu eu din pătenie dureroasă, rupe câte-odată plugul sau trage brazde carne. E ne-

bunie, a da rămas bun unui prieten probat pentru puține greșuri, că am putea să ne scăpăm de un cal cu un ochi și în locul lui a cumpăra unul de tot orb. Fiindcă noi toți suntem plini de sminte, ar trebui să ne învățăm a ne purta unul pre altul; deoarece noi toți locuim în case de sticlă, n'ar trebui a ne arunca cu pietrii. Tot omul ride, când zice hornul către căldare: „Ce neagră ești!” Nedesevârșirile altora oameni ne arată nedesevârșirile noastre, că o oaie cam asamănă pe cecalaltă; și dacă are vecinul meu un glob de ochiu în cap, atunci e foarte probabil că și eu am unul. Noi ar trebui să folosim pre vecinii nostri ca oglinzi, în care să cunoaștem propriile sminte; și să corigăm în noi acelea, ce observăm în ei.

Eu nu am răbdare cu aceia, cari își bagă nașul în casa fiecăruia, ca să miroase smintele din ea, și pre aceia ce-și pun microscope, ca să afle smintele vecinilor lor; așa unui uite-se mai bine în jurul lor acasă, ei vor afla pre diavolul acolo, unde mai puțin îl așteptau. Ce noi *dorim* a vedea, aceea vom vedea sau ni-s'a părea, că o vedem. Sminte sunt totdeauna groase, unde-î subțire iubirea. O vacă albă e total neagră, dacă-î place ochiulul tău, a o privi ca aceea. Dacă vom mirosă mult apa de rose, atunci vom afla, că are un miros rău. Ar fi un lucru cu mult mai plăcut, — cel puțin pentru ceilalți — dacă vânătorii de sminte ar pune cânil lor la pândă spre aceea, a simți laturea cea bună a altora oameni; acest joc ar fi mai cu profit, și nimene n'ar sta cu furca de fer, a opri pre vânător dela lucrul său. Ce să ține de smintele noastre, ar trebui să avem o tablă mare de piatră, ca să le putem însemna pe ca; totuși o știm noi, lăudat fie Dumnezeu, cum le putem aduce și găta cu ele. Pe lângă toate smintele noastre ne iubește încă Dumnezeu, dacă ne încredințăm cu credința Fiului său; așadar să nu umblăm desperați, ci

să nedăjduim, că trăim și învățăm, și încă până n'am muri, vom putea face ceva bun. Și dacă scârțâie câteodată carul, totuși va ajunge acasă cu sarcina sa, și calul cel bătrîn, deși îi s'au rupt genunchii, totuși va isprăvi lucrul minunat. Nu folosește nimic, a ne culea și a nu face nimic, pentru că nu putem toate așa face, cum am voi-o. Cu sminte sau fără sminte, aratul trebuie odată făcut, și încă trebuie făcut de oamenii nedesevârșiți, sau că nu vom avea pe anul viitor seceriș. Și dacă ar fi Ioan ori-cât de nedesevârșit în arat, dară nici îngerii nu vor face lucrul lui, și așa dar să apucă el singur de lucru. Trage, Murgule! Haide, Negrule!

Din „Vorbiri în urma plugului” dela Șpurgeon.

Mai sunt lupi, păziți-vă!

Toceam în ziua de 3 Martie, când ajunsese foaia în mâinile noastre și cetirăm într'insa despre lupi, toceam a-tuncî venise și în comuna noastră un lup, care și mai înainte venise la turmă, dară nu isbuti, că se află în turmă niște berbeci, care îl alungară, încât nu o mai încercă. Dară pe marginea turmei erau niște oi bolnave, călbezite, și retrăgându-se la acestea, care nefiind în stare a se împotrivi, le răpi cu încetul. Dară și acuma merse lupul în altă comună, la niște puî, ca să-î vază, de mai trăiesc încă. Și în ziua amintită veni la noi în comună, având și aicea puî, și veni cu cugetul a-î primi ca de lupi vrednic de a sfășia, dară nu nimeri, căci puî nu fură în bârlog; erau duși în pădure după hrană. Dar nefiind puîi a-casă, lupul venind să-și arate dințatura sa către niște fințe, începu a huli pre pocăiți către ei, zicându-le, că pocăiții nu sunt nimic, și așa își arată fapturna sa cea de lup. La care ziseră oamenii, că noi nu înțelegem nimica dela voi, numai dela pocăiți înțelegem. Iar lupul scoase din cofe-rul său cele două table, care le și arată oamenilor, și cetiră scierii, care le înfățișă lor; dară oamenii îl pără-

siră cu totul, și lupul să întoarse cu greu, fără de nici un frupt. Deel feriți-vă de așa lupi grei, cari s'au ivit în țara noastră!

Din Șomoșches de Fl. Sasu.

Păcatul.

Fie-care păcat este o cădere, și la fie-care cădere te lovește mai mult sau mai puțin rău. Fie-care păcat pricinuește o rană sufletască. Iar ranele sunt dureroase. Păcatul părăsește acest oraș (sufletul) cu multe răni singerinde și cicatrice fără de număr. Nimic nu e mai potrivit firei omului, ca păcatul. Cine nu-și mai amintește durerea, cu care s'a simțit lovit în inimă, când a rostit pentru prima oară vr'o minciună, sau a pus la cale vr'o înșelăciune, oare-care? Uită-te la omul dat la petreciuri, împlinindu-și toate patimile! Ori la acela, care tîgăduiește pre Dumnezeu, sau care sau îmbogățit pe spinarea altora și la acela, care nu să poate ruga, și spune-mi, dacă umblarea lor e cu fericire! Păcatul este ca cei treizeci de arginți alui Iuda: strălucesc în mână, dară în inimă te tulbură! Cu ce spaimă sunt cuprinși aceia robi ai păcatului, care-și văd din an în an înfruntându-se caracterul lor! Patimile lor devin tot mai arzătoare, firea lor mai urită și corpul lor mai înfruntat! Nu e de mirare, ca așa mulți să hotăresc a-și curma viața, nebăgând de seamă, că se aruncă de bună voie într'un chin cu mult mai îngrozitor, pentru că este vecinic și fără putință de scăpare. Cineva a spus: Ori-care va fi vestmântul, cu care să îmbracă păcatul, pornirea lui e tot spre robirea și încătușarea omului. Păcatul e o uncală ucizătoare, de care să servește diavolul. Păcatul sfășie și zdrobește sufletul. Păcatul să poartă cu tine, cum te-ai purta tu cu un căne (ba mai rău)! Păcatul te înlănțuește, te dă afară și îți dă lăpădăturile! Păcatul îți fîgăduiește un răi, și îți dă un iad; fîgăduiește dăsfătare și îți dă perzarea. Cel ce gustă din plăcerile

păcatului, trebuie să guste și din amărăciunea lui. Foarte rar vine un păcat singur, nu vrea păcatul să rămâie rob acasă la noi: numai de-ăt își face loc de stăpân, și după placul său deschide ușa la toate răutățile. Cel ce dă păcatului degetul cel mic, o să vază încurind, că îi cere corpul întreg. Cel care-l făptuiește, nu-i stăpân asupra lui, ci să face robul lui, și de ar vrea să se despărtaşcă de el, păcatul pune mâna pe el cu o furie tot mai mare. Ostenit fiind de serviciul păcatului, n'ăi vrea oare să scâpi? Atunci vino la Iisus Christos, care însuși a ridicat păcatele noastre în trupul său pe lemnul crucii, și care rănit-u-s'a pentru fărădelegile noastre, și-ți vei găsi vindecarea în răniile lui, că singele lui Iisus Christos, Fiul său, ne curățește de ori-ce păcat! (1 Ioan 1, 7.) Acolo vei afla o-dichnă sufletului tău și viață vecinică. Căci însă-și El a zis: Tot cel ce face păcat, rob este păcatului, deci dacă vâ va face Fiul liber, eu adevărat liber veți fi. (Ioan 8, 34-36.) Iar acela care crede în mine, are viață vecinică. (Ioan 6, 47.) Din Curtici de P. Șiclovan.

Reformarea Chinei.

După un timp oare-care s'a deșteptat și China din somnul, în care dormise multe sute de veacuri, mulți dintră dinșii deveniră deja la aceea convingere, că credința lor Buddhista e numai o credință moartă și închinarea la idoli, e numai un lucru desert, prin care sufletul nu să poate îndestuli. Dară cu toate acestea le-au cauzat lor mari greutăți, până ași ajunge scopul, de a reforma întregul imperiu.

Comandantul revoluției chineze era Dr: Sum-Iat-Son, care nu voiește a tăgădui, că e creștin. El e doctor de știință. Nu de mult s'a declarat astfel, că alui dorință mai mare este, ca cu biblia și cu uneltele creșterii să dobândească pre toți fiii patriei chineze.

Oh, ce bucurie și ce binecuvântare poate fi aceasta, a civiliza un așa

popor necult și necunoscător de Dumnezeu. Dorința lui Sun este, că marele imperiu chinez, să devină republicană. Că adevăratul împărat al-ei să fie Regele păcii, prin care să-și poată dobândi deplina libertate sufletească, de care mai înainte erau lipsiți. Anul trecut s'au trimis în China 1.345,000 de biblii.

În săptămâna Crăciunului locuitorii orașului Canton dărimaseră deja idoli, voinđ, ca cu înnoirea anulul nou, să fie și ei înoiți.

Afară de aceasta mai mulți dintre tînării chinezi, cari studiind în America școlile cele mai înalte, au început totde-odată a ștudia și în școala lui Christos, marele învățator. La una din adunările orașului Illinois s'au și adăugat 20 înși, dintre cari 17 au și depus bună mărturisire despre credința cea vie în Christos, obligându-se totdeodată și la aceea, că după întoarcerea lor în China, vor lăși mai departe aceasta credință.

Viitorul Chinei.

Missionarul, Dr. John Griffith, care petrecuse în China un timp de 50 ani, a vestit cu ocaziunea unei sărbători următoarele cuvinte către creștinii chinezi: „Ași voiți să îndeplinesc rolul profetic, crezind, ca peste 50 de ani în China nu vor mai fi idoli. Peste 50 ani nu vor mai fi buddhiști, sau preoți Teoisti. Peste cincizeci ani, sau mai mult peste 100 ani, nu vor mai fi în China păstori streini, deoarece China își va avea proprii săi păstori în mare număr, așa că întregă China va fi schimbată.“ Deu Domnul, că profeția drului Griffith, să fie cât mai curând îndeplinită. Și nu numai chinezii, decât toți locuitorii lumii să cunoască pre adevăratul Dumnezeu, Creatorul cerese, dobândind cu toți mântuire și iertare de păcate prin sfântul sânge al Domnului Iisus Christos, vărsat pe cruce.

ÎNTREBĂRI BIBLICE.

1. Cine lovea cu peatra praștiei părul?

2. Cine s'a încrezut mai mult în părul său decât în Dumnezeu?

3. Al cărui păr frumos, i-a fost pericolos?

4. Al cărui păr i-a crescut ca penelă vulturului?

Întrebările din numărul trecut nu fost: 1 Prov. 21, 8; 2 Plîngerile 5, 16. 3 10, 39, 27. 4 I. Cronica 4, 10. 5 Isaia 54, 12.

Au aflat: I. Nicoara, (Almașel) 1. 2. 3. 5. I. Flăcău, (Somosheș) 1. 2. 3. 5. Nuta Măcuta și Andea Giuliță (Curticel) 1. 2. 3. 4. P. Șiclovian și Petru Șiclovos (Curticel) 1. 2. 3. Sim' Petrașcu. (N.-Szt.-Miklós) 1. 2. Nușca și Catifa Șerban. (Șiclău) 2. 3. 5. Tod. Șerban. (Șiclău) 2. P. Halic, (M-Csicsér) 1. 2. 3. 4. 5. Nicolae Puje, (Kisósi) 2. 4. I. Tripon, (Gurba) 1. 2. P. P. Bete, (Friedensau) 1. 2. 3. 4. 5. Din. Truția, Teodor Socială, Teresca Niga, Ana Rațiu și S. Rațiu, (Nagylac) 1. 2. 4. Lajos E. (Körösbökény) 1. 3. 4. 5. Berbecar E., 1. 3. 5. Berbecar M., 1. 5. Rom. Ardelean și P. Vertac, (Peceia) 1. 2. 3. 5.

Toate întrebările sunt în scriptură și din scriptură luate, căutați numai și siliți, ca să fie pe 14-lea la redacție. Salutare tuturor! B.

CVITĂRI.

Pentru ajutorul școalei de misiune s'au mai trimis și dat dela Toma Iacob, (Vurpod) 5-50 cor. V. B. și Dărău G. (Körösbökény) câte 1— cor. Dela Șiclău 12— cor. Solymosvár 5— cor. Marosborșa 8— coroane.

Mulțumită și la Domnul respălat dorește R. Tașca, Budapesta, VIII., Kistemplom-utca 12.

POȘTA REDACȚIEI.

Cel ce trimite banii pentru fol, să scrie și pentru care an, pentru cel trecut sau pentru acesta, 1912. — Pretul foilor s'a schimbat astfel: Cine procurează 1—5 pe una adresă, plătește 3-50 cor. pe un an de exemplar, dela 5—20 exemplare plătește 3-20 cor. de exemplar, și dela 21 exemplare în sus, sunt cu 3— cor. de exemplar. — Cine nu le capătă regulat, precum și cari trimit ori-ce scrisori pentru foaie, le adresează la redacție în Körösbökény. Scrieri fără subscriere, sau cu 2—3 luni mai târziu trimise, nu se pun în foaie. Toate întâmplările trebuie îndată scrise și trimise.

Redactor co-responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Magyarországi Baptista Könyvnyomdája Budapest, VII., Hársfa-u. 33. — Telefon 135—04.

PUBLICĂRI.

Foaie mare! Spre sfârșitul lumii — cu 5 coroane — se da mai ieftin (lesno). Pretul ei rămâne — Inse cine procurează de odată 10 și dela 10 fol în sus, ori-câte — cu banii gata — prin adresa: Georgiu Slăvu, fl. dascăl, Acsfalva. (Arad-megye) — capata numai de cât eu una coroana (1 cor.) foaia, care descopere tainelne mari — adevărind, ca Răiu este — A ști fie-cine despre sfârșitul lumii și despre rătăcirea eu Sâmbata. Titlul foilor: „Mai este o lume“. Pretul ei e mult mai mare ca 5 cor. ce se cor. Ea nu mai iese nief a-pare cu alte fol — Odat a ieșit pentru todeauna, numai în limba română este!

Un calfă de rotar să cauta, să fie frate ori prietin. Adresa: Zsulan Roman, Körtös, (Arad-megye).

Doi servi dela 16 ani în sus să cauta pentru doi frați în Domnul și în corp. Servii să fie credincioși și lucrători. Pot intra cât mai curând în serviciu. Adresa: Ioan Don Körtös, (Arad-megye).

Un învățăcel de faur să cauta. Să fie vârtos și creștin. Adresa: Ollár Miklós, Hétegyháza, (Békés-megye).

Un Harmon nou, 5 oct. 1 șir, 2 reg. să vindcă la Vasiliu Berbecar. Körösbökény. (Arad-megye.)

Un calfă bun și credincios de faur (covacl) să cauta. Adresa: Trimbieza Péter, Világos, (Arad-megye).

Să cauta un rotar, care ar lucra de sine-stătător, ca măiestru. Lucru ar fi, dară nu este rotar, și sunt doi frați furați în comună. Poate seria la adresa: Cristea George, Alsóbarakony, u. p. Csermő. (Arad-m.)

O fată prietină de 20 ani ar voii să se bage slujnică în casă creștinească, că în comună ei nu sunt poacăți. Adresa: Ciordaș Ioan, Márkaszők, (Szilágy-megye).

Un frate tânăr ar voii să învețe fauritul sau măsuritul, de s'ar afla nșă măiestru între afi nostri, la care i-ar lipsi, să-I scrie la adresa: Mihucz Elek, Budapesta, VII., Hársfa-utca 33. l. em. 28 ajtő.

Harmonuri nouă în proțurii originale, cu plă-tiro favorabilă; pe banii gata cu rabat mare, să capată mai bine la Vasiliu Berbecar în Körösbökény, care dă și îndrumare celor tineri, cari învață notele pentru a ști folosi Harmonul și la caz, de să strică vr'un Harmon il știe repara. Copiii mai bine pot învăța a-cest lucr. De aceea să zice: „Ce nu învață Iuonel, n'a ști Ioan bătrinel.“ Preliminar de spese trimite franco și grătit.